

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

Ήταν μιὰ βασιλοπούλα μιὰ πεντάμορφη κοπέλα
Ποῦ τὴν εἶχαν ἀναθρέψει μὲ τὸν μύσχο καὶ κανέλα
Εἶχε μάτια ζαφειρένια, δάκτυλ' ἀσπρα σὰν τοὺς κρίνους
Κι' ὅ,τι πᾶν τὸ μυρίζαν περὶ πολὺ καὶ ἀπὸ κείνους
Τὰ μαλλιά της ἀπλωμένα, μοιάζαν καθαρὸ μετὰ
Κι' ἡ μανούλα της τὴν εἶχε νὰ μὴ βρέξη καὶ μὴ στάξη
Εἶχε τρόπους, εἶχε γνώσι εἶχε καὶ χρυσὴ καρδιά
Καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἐζητοῦσαν χίλιων ρηγίδων παιδιὰ.
Ήτανε σοφὴ καὶ εἶχε τὰ μυαλά της τετρακόσα
Κι' ἤξευρε τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ κόσμου κάθε γλῶσσα.
Τοὺς ἀρχαίους καὶ τοὺς νέους συγγραφεῖς εἶχε διαβάσει
Καὶ κανένας στὴν σοφία δὲν ἔμπούσε νὰ τὴν φθάσῃ
Ἔτσι γράφαν τοῦ καιροῦ της μερικαῖς ἐφημερίδες
Καὶ ἂν θίλῃς πιστεψέ τα. Δὲν τὰ εἶδα δὲν τὰ εἶδες.

Ἡ πεντάμορφη ὥς τόσο ἀποφάσισε νὰ πάρῃ
Ἕνα νεῖο, ποῦ ἦταν πρῶτος καὶ στὴ γνώσι καὶ στὴ χάρι
Μυριοζήλευτος καὶ κείνος σὰν καὶ τὴν ξανθὴ τὴ νεῖα
Ἀρχοντας πολὺ μεγάλος κι' ἀπὸ ρηγίδων γεννητὰ.
Τὴ χάρις τί πανηγύρια τί τραγῆματα καὶ γέλοια
Καὶ τί δῶρα διαμαντένια καὶ ὀλόχρυσα βαγγέλια
Τὴ ἐπιστολαῖς μ' ἄξια καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια
Καὶ συγκίνησις μεγάλη στῆς καλύδαις, ὅτ' αὐτὰ καλὰ τὰ
Ὡς ποῦ ἐφθασεν ἡ ὥρα νὰ γινῶνε πια κι' οἱ γάμοι.
Καὶ νὰ δοῦνε τὰ διαμάντια νὰ τὰ χύνουν σὰν ποτάμι.
Ἀμαξαῖς ἀπὸ διαμάντια, ἄλογα κι' αὐτὰ ἀκόμα.
Ὀδρανδὸς ἀπὸ ζαφίρι, κι' ἀπὸ μάλαμα τὸ χῶμα.
Τὰ φαγεῖα ἀπὸ ζουμπρούτια, μὰ καὶ τὸ κρασί αὐτὸ
Μὲ σπαράγγια καὶ χρυσάφι ἦτανε ἀνελυτὸ.
Ήταν ὅμως κι' Ἕνα πιάτο μ' ἄχαρα καὶ πίστερα
Καθὼς γράφαν ὅσαις πῆγαν γιὰ νὰ φῶν ἐφημερίδες
Καὶ ἂν θίλῃς πιστεψέ τα. Δὲν τὰ εἶδα δὲν τὰ εἶδες.
.....
Πέρασαν καλὰ ἐκεῖνοι μὰ καὶ μετὶς καλλίτερα.

Ζωάννης

ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἦναι καιρὸς νὰ σβεσθῇ ἐπ' ὀλίγον ὁ Φανὸς,
νὰ ἡσυχάσῃ ὁ Μεσσηνιακὸς Λαός, νὰ χαθῇ
ὁ Ἀστὴρ τῆς Θεσσαλίας ἐκ τοῦ στερεώ-
ματος καὶ νὰ ξηρανθῶσι τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἀχελ-
λώου. Ὁ κ. Ἰωάννης Ζωγόπουλος, χοροδιδά-
σκαλος, εἶνε ἱκανὸς ν' ἀντικαταστήσῃ πᾶσαν ταύ-
την τὴν ἐνδοξὴν χορείαν διὰ τοῦ βιβλίου τὸ ὁποῖον
ἐδημοσίευσεν ἐν Πάτραις, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν:
Τὰ ἐπτά θαύματα τοῦ κόσμου. Ἐν
τῷ θεσπεσίῳ αὐτῷ βιβλίῳ ἀναγράφονται μόνον ἑξ
θαύματα, διότι ὡς ἔβδομον θὰ θεωρῇ βεβαίως ὁ
συγγραφεὺς αὐτὸ τὸ πνευματικὸν προϊόν του. Λό-
γος πεζὸς καὶ ἑμμετρος ἀμυλλῶνται πῶς νὰ φαι-
δρύνωσι πλείοτερον τὸν ἀναγνώστην· ἰδέαι καὶ
σκέψεις ἰδιόρρυθμοι τοσοῦτον πυκνῶς εὔρηνται ἐ-
στεγασμένοι ὑπὸ τὸ ἄσυλον τοῦ κ. Ζωγοπούλου,
ὥστε... μᾶς ἀναγκάζουσι νὰ δημοσιεύσωμεν τεμά-
χια ἐξ αὐτοῦ. Καὶ εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ συν-
εχίσωμεν τὸ ἔργον, διότι εἶνε ἀδίκον καὶ σκληρὸν
τοιοῦτοι ἀδάμαντες νὰ μένωσι τεθαμμένοι. Σήμε-

ρον ἀρκοῦμεθα εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐπομένων
μόνον:

Αἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου

Αἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου ἀνηγέρθησαν ἀπὸ τοὺς βα-
σιλεῖς τῆς Αἰγύπτου, ἀπέχουσιν ἀπὸ τὸ Κάϊρον δύο ὥρας,
ἀρχίζουν καὶ φαίνονται εὐθὺς ὅπου τινὰς εὐγαίνει εἰς τὴν
μικρὰν πόλιν τῆς Δετζίτζε 4 ὥρας ἀπέχει ἀπὸ αὐτὰς, αἱ
πυραμίδες εἶνε τρεῖς μεγάλαι, δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐμβῇ τινὰς
μόνον εἰς τὴν πλέον μεγάλην, δικαύσια βήματα ἀπέχει ἡ
μία ἀπὸ τὴν ἄλλην. Λέγουσιν ὅτι εἶνε τὸ ὕψος 400 πηχ.
καὶ τὸ πλάτος 500 πηχ. δηλ. ἡ μεγάλη ἥτις κεῖται πρὸς
τὸ βόρειον μέρος μερικοὶ θέλουν νὰ εἰπουν ὅτι ἐκτίσθη
πρὸ τριῶν χιλιάδων χρόνων ἀπὸ ἑνα βασιλεῖα Κώφ, ἄλ-
λοι δὲ θέλουν ἀπὸ τὸν Χαμὲν ἢ Χέοψ.

Δὲν εἶνε γνωστὸν πόθεν ἔφερον τὰς πέτρας. Ἀλλὰ νομί-
ζουν, ὅτι τὰς ἔφερον ἀπὸ τὴν Βηθαίθα. Τὴν ἔκτισαν
623 χρόνους κατὰ τὸν Πλήνιον. Ἐξοδεύουν μόνον 256
χιλ. φορῖνια μόνον διὰ κρομίδια καὶ ραπάνια, διότι οἱ
Αἰγύπτιοι τὰ ἔτρωγαν μὲ ὄρεξιν. Εἰσοδος αὐτῆς εἶνε μία
τρούπα τετραγώνου ἀπὸ δύο μέτρα, ἄλλοτε ἦτον μία με-
γάλη πέτρα διὰ νὰ κλείῃ τὴν πόρτα. Ἡ πυραμὶς ἔχει
σχῆμα τετραγώνου, ἡ περιφέρειά της ἔχει 466 τετραγώ-
νικας ὀργυιάς, ἡ καθὲς πέτρα της εἶνε τρεῖς πόδας ὕψος
καὶ πέντε μῆκος, 6 πλευρὰς ὅπου φαίνονται ἀπέξω εἶνε
ὅλκι εὐθεῖαι χωρὶς νὰ εἶνε κομμένοι, καθὲς ἀράδα μαζώ-
νεται ἔσωθεν δέκα δακτύλους, ἕως ποῦ φθάνει εἰς τὴν κο-
ρυφήν καὶ τελειώνει εἰς ὀξύ, καὶ ἀπὸ αὐτὰς ὀξύας ἐρπό-
μενός τις δύνανται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφήν, αἱ δὲ ἄλ-
λαι μικραὶ δὲν ὁμοιάζουν μὲ τὴν πρώτην. Ποῖος ἔκτισε
αὐτὰ τὰ περίφημα μνημεῖα; Ὁ Φαραὼ ὁ βασιλεὺς τῆς
Αἰγύπτου.

Ἡ Κορὴ ὑπὸ τὰς ἐλατάς

Ἐπὶ γκρεμοῦ δασώδους καὶ εἰς ἀνθὺς εὐώδους
Ἔκεισε μίαν οἰκίαν σ' αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν.

Εἰς χιονοσκεπὲς βουνὸν πλησίον εἰς τὸν Ὀλεόν,
Κλεισμένη ἀπ' ἐλάταις μ' αὐτὰς τὰς μαυρωμάτας.

Κόπτουσι ξύλα ἄφθονα φέρουν φορτία ἄφθορα.
Σὰν πᾶσαις καταβαίνουν καὶ εἰς τὸ χωρίον θαίνουν.

Γνέθουσι ρόκας τραγουδοῦν ὡς ἂν τὰ αὐθόνα κελαεδοῦν.
Κομπάζουν δὲν διστάζουν τὸν ἔρωτά τους κράζουν.

Τόξα μὴ ρίπτῃς εἰς ἡμᾶς τὰ σπάμια ὅλα διὰ μᾶς,
Γρέζον ποῦ θὰ εἶνε νέος ἀλλ' αὐτοὶ εἶνε ὠρατοί.

Τὸ δῶρον θὰ σὲ δώσωμεν ὅταν τὰ δυὸ ἐνύσωμεν,
Μὲ τοὺς νέους νὰ χαρῶμεν καὶ νὰ μὴ κακοπερνῶμεν.

Φυσὰ βογγίλις σποδρότατος καὶ ἑλατες σπρίζουν.
Καὶ πάντα ἀνεμὸν κακὸν αὐταῖς τὸ καθαρίζουν.

Ἀπὸ μεγάλας πέτρας σχισμέναις εἰς τὰ δύο
Ἐν μέσῳ ἐγαίνει ὕδωρ ὅπως εἶνε κρῶς.

Ἀνεκδοτὸν τοῦ Ἀλῆ-Πασᾶ

Ἕνα πικλληκάρι τοῦ Ἀλῆ πασᾶ ἔφκαγε ἕνα καρδάρι
γικοῦρτι (πέντε γρόσια) μιᾶς πτωχῆς γυναῖκος. Τρέχει
λοιπὸν πρὸς τὸν Ἀλῆ πασᾶ καὶ τοῦ λέγει. Μπαμποῦ
μου (οὕτω ἠθέλον νὰ τὸν ὀνομαζοῦν) καὶ τῆς λέγει, τί
ζητεῖς ὦ γύναι; σήμερον ἡ πτωχὴ ἐγὼ φέρουσα ἐδῶ για-